

Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα

Περίοδος Χριστουγέννων

Κωνσταντίνα Ευείδη

Η πραγματική ζωή κρύβει χαρά, αγάπη, στόχους, όνειρα, έρωτα, αλλά και πόνο, απογοήτευση, πίκρες, αγώνα .... αν λείπουν όλα αυτά τα συναισθήματα και οι ανατροπές, αν χαθεί η καρδιά και η ψυχή, η ελευθερία, ο αυθορμητισμός και η βούληση, τότε χάνεται το νόημα της ζωής και η ευτυχία... Ή μήπως όχι; Σε ποιες σκέψεις σε οδήγησε ο «*δωρητής*»; Μπορεί κατά τη γνώμη σου να υπάρξει ιδανική ζωή;

Το βιβλίο, «ο Δωρητής», αναφέρεται σε μια καθημερινότητα βγαλμένη μέσα από κανόνες. Τα λόγια, οι πράξεις και τα συναισθήματα εκφράζονται όλα με τρόπο μηχανικό. Η ζωή πλέον λειτουργεί με βάση την πλασμένη από την κοινωνία λογική τους. Η καρδιά, η ψυχή και "τα θέλω" των ανθρώπων δεν έχουν κάποιο ιδιαίτερο ρόλο. Οι αναμνήσεις, τα όνειρα και τα ζωηρά χρώματα είναι στοιχεία ανύπαρκτα. Η συνύπαρξη εκεί, φαίνεται να είναι αρμονική. Παρόλα αυτά, τα άτομα δεν λειτουργούν με βάση αυτό που νιώθουν και είναι πειθήνια όργανα μιας 'αυτοαποκαλούμενης' τέλει κοινωνίας. Όμως είναι αυτό το νόημα της πραγματικής ζωής;

Κατά την άποψη μου, το νόημα της ζωής είναι να είμαστε ο εαυτός μας. Να μην προσποιούμαστε κάτι που δεν είμαστε. Να λειτουργούμε αυτόματα. Να δείχνουμε στους άλλους τι πραγματικά νιώθουμε, τι μας αρέσει και τι όχι. Τι μας στεναχωρεί και τι μας κάνει χαρούμενους. Χωρίς βούληση, συναισθήματα και ελευθερία γινόμαστε 'μηχανές' οι οποίες δεν έχουν κάποιο συγκεκριμένο σκοπό ύπαρξης. Βέβαια, το σημαντικό είναι να έχεις δίπλα σου τα αγαπημένα εκείνα πρόσωπα που θα συμπορευτούν στη ζωή σου, παρά τις όποιες αντιξοότητες. Ποιο το νόημα όμως, αν εσύ ο ίδιος δεν νιώθεις ολοκληρωμένος μέσα σου; Αν

δεν μπορείς να δείξεις την αγάπη σου γι'αυτά, κι αν δε νιώθεις ικανοποιημένος με κάτι γιατί να προσποιείσαι αυτά που νιώθεις; Γι' αυτό θεωρώ ότι η ζωή κάποιου αποκτά νόημα όταν ο ίδιος γνωρίζει ΠΟΙΟΣ πραγματικά είναι και ΤΙ είναι αυτό που τον κάνει χαρούμενο, χωρίς να του βάζει περιορισμούς και κανόνες ούτε σ' αυτά που νιώθει, ούτε σ' αυτά που θέλει να κάνει. Γιατί η πιο αφόρητη μορφή καταπίεσης είναι να μην δέχεται ο άλλος να εκφράσεις αυτό που πραγματικά είσαι.

Στο ερώτημα εάν υπάρχει ιδανική ζωή, υπάρχει και είναι αυτή με τα θετικά και τα αρνητικά στοιχεία. Άλλωστε, αυτό είναι που την κάνει και ενδιαφέρουσα. Ο πόνος, η λύπη και οι απογοητεύσεις μάς κάνουν να εκτιμάμε τις ωραίες στιγμές της ζωής. Τι κι αν κλάψουμε για κάτι; Στο τέλος όλα θα γίνουν πάλι καλά. Και πλέον θα βλέπουμε τον κόσμο "με άλλο μάτι", πιο ξεκάθαρα απ'ό,τι πριν. Έτσι κι αλλιώς, η ζωή δεν είναι πάντα εύκολη, γι' αυτό μας δόθηκε, γιατί μας αξίζει, γιατί είμαστε δυνατόι να αντεπεξέλθουμε στις "ιδιοτροπίες" της.

Η ζωή είναι όμορφη έτσι ακριβώς όπως είναι. Υπάρχει όμως και η κακία. Υπάρχει ο πόνος και η θλίψη. Το θέμα είναι εσύ πού θες να εστιάσεις, πού θέλεις να στρέψεις το βλέμμα σου. "Θέλεις να είσαι η μέλισσα που θα ψάχνει τα λουλούδια ή η μύγα που θα ψάχνει τα σκουπίδια;" Η επιλογή είναι δική σου...